

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2014 r. – Niche Generics przeciwko Komisji**(Sprawa T-701/14)**

(2014/C 431/61)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Niche Generics Ltd (Hitchin, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: E. Batchelor, M. Healy, solicitors i F. Carlin, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżącą wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji;
- uchylenie, a w każdym razie obniżenie grzywny; oraz
- obciążenie Komisji własnymi kosztami oraz kosztami skarżącej poniesionymi w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji C(2014) 4955 (final) z dnia 9 lipca 2014 r. w sprawie AT.39612 – Perindopril (Servier).

Na poparcie skargi skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja nie zastosowała w prawidłowy sposób kryterium prawnego „obiektywnej potrzeby” w celu ustalenia, czy ugoda dotycząca patentu zawarta pomiędzy skarżącą a Servier objęta jest zakresem art. 101 ust. 1 TFUE.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja naruszyła zasadę równego traktowania nie stosując wobec zawartej przez skarżącą ugody wytycznych o wyłączeniu grupowym w zakresie transferu technologii.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo uznając ugodę za naruszenie „ze względu na cel” art. 101 ust. TFUE.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja nieprawidłowo zastosowała własne kryterium prawne „naruszenia ze względu na cel” w odniesieniu do szczególnych faktów odnoszących się do skarżącej.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo uznając, że zawarcie ugody miało antykonkurencyjne skutki.
6. Zarzut szósty, podnoszony pomocniczo, zgodnie z którym, Komisja naruszyła prawo nie uznając, iż zawarta ugoda spełnia kryteria zastosowania odstępstwa zgodnie z art. 101 ust. 3 TFUE.
7. Zarzut siódmy, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo skarżącej do obrony oraz zasadę dobrej administracji podejmując uciążliwe działania w ramach prowadzonego dochodzenia w związku z dokumentami objętymi klauzulą poufności.
8. Zarzut ósmy, zgodnie z którym Komisja naruszyła zasadę równego traktowania przy obliczaniu grzywny, traktując skarżącą inaczej niż Servier bez obiektywnego powodu.
9. Zarzut dziewiąty, zgodnie z którym Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, jej własne wytyczne w sprawie grzywien oraz wcześniej przyjętą praktykę nakładając na skarżącą grzywnę.

10. Zarzut dziesiąty, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 ⁽¹⁾ wykraczając poza górny 10 % pułap grzywien.
11. Zarzut jedenasty, zgodnie z którym Komisja naruszyła ciążący na niej obowiązek uzasadnienia zgodnie z art. 296 TFUE w odniesieniu do obliczenia grzywny oraz ocenie wagi naruszenia skarżącej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFEU] i [102 TFEU] (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2014 r. – IPSO przeciwko BCE

(Sprawa T-713/14)

(2014/C 431/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Organizacja pracowników instytucji europejskich i międzynarodowych w Republice Federalnej Niemiec (IPSO) (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (EBC)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji zarządu EBC z dnia 30 maja 2014 r., opublikowanej w dniu 16 lipca 2014 r. o ograniczeniu do dwóch lat maksymalnego czasu trwania niektórych umów o pracę tymczasową zawieranych z pracownikami wykonującymi zadania sekretarskie i biurowe;
- zasądzenie od strony pozwanej zadośćuczynienia za krzywdę oszacowaną ex aequo et bono na 15 000 EUR;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący, po pierwsze, naruszenia prawa do informacji i konsultacji gwarantowanego w art. 27 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i w dyrektywie 2002/14 ⁽¹⁾, skonkretyzowanego i wprowadzonego w życie na mocy umowy ramowej o uznawaniu, wymianie informacji i konsultacji oraz umowy ad hoc ze stycznia 2014 r. o powołaniu grupy roboczej ds. pracowników tymczasowych zawartej między EBC a IPSO, oraz po drugie, naruszenia tych umów.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji, a w szczególności prawa do przedstawienia swojego stanowiska oraz prawa do informacji, a także praw procesowych zagwarantowanych w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. ustanawiająca ogólne ramowe warunki informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami we Wspólnocie Europejskiej – Wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady oraz Komisji na temat reprezentacji pracowników (Dz.U. L 80, s. 29).
